

–Estàs a punt? –em pregunta la mare des del pis de baix.

No sé per què té tanta pressa: encara falten dues hores perquè surti el tren cap a València. Ara mateix les meves ganes de marxar estan sota mínims, però la part positiva és que podré dormir durant el viatge. M'he hagut d'aixecar a les vuit del matí, encara que, ben mirat, aquesta és l'hora en què m'aixeco un dia normal per anar a l'institut. Però ara estic de vacances d'estiu i mai començo el dia tan aviat en aquesta època de l'any. Odio matinar.

Mentre penso en tot això, pujo al cotxe que m'ha de portar a l'estació de tren. Hi ha una hora de trajecte i se m'hauria fet eterna si no fos per la música.

Ja som al tren i, la veritat, estic una mica avorrida. Com que fa fresqueta, m'he abrigat amb una manta. Tot i ser estiu, no fa un dia especialment calorós. Mentre espero l'arribada a la meva destinació, em poso còmoda al seient del tren i em dedico a mirar el paisatge: gasolineres, supermercats, cases i, de tant en tant, una pinzellada de mar. La mare és al meu davant, llegint un llibre; no entenc com s'ho fa per no marejar-se; jo no puc llegir, ni dibuixar ni mirar el mòbil perquè, si no ho faig, em venen rodaments de cap i ganes de vomitar.

M'he endormiscat. Entreobro els ulls: no veig ningú. El tren no es mou; no sento cap soroll. Estic sola. No entenc res. Què ha passat? Un accident? On és la mare? On són els altres passatgers? Ha passat alguna cosa i ningú m'ha avisat? Han hagut de córrer per salvar-li la vida i no han tingut temps per a mi? Vet aquí les preguntes que em volten pel cap durant cinc segons en veure l'escenari on em trobo. M'espanto. Em falta l'aire. Començo a plorar. No sé què fer, estic sola, completament sola. És una sensació horrible.

Fa un moment era en un tren direcció a València i ara estic plorant en un racó del mateix tren perquè no entenc res del que està passant, i no desitjo altra cosa que tornar on era fa vint minuts i no haver-me adormit per saber on és tothom.

La solució més lògica potser seria sortir del tren i anar a demanar ajuda, però no puc pensar. Només sento pànic i unes ganes irreprimibles de plorar. Intento tranquil·litzar-me una mica. Puc pensar millor. Decideixo baixar del tren i mirar al meu voltant. No obstant això, hi ha alguna cosa que falla; no sé què és, però hi ha un detall diferent. He tardat a adonar-me'n, però ja sé què és i no me'n sé avenir: tot està en blanc i negre excepte el tren i jo.

Veig el paisatge d'una bonica ciutat i, mentre n'observo la silueta, un calfred em recorre el cos i m'envaeix una sensació d'angoixa i de por. Les cases i els edificis són preciosos, però... la ciutat està completament buida: ni rastre de persones ni d'animals. Tot és molt estrany, no sembla real. Després de rumiar-hi em començo a asserenar: és possible que estigui somiant, no em sento com si estigués desperta i, a més, no em crec que això m'estigui passant.

Endevino una veu de senyor gran que em parla, però no veig ningú. La veu es va fent cada cop més forta, fins que ja no aguanto més i m'adono que obro els ulls. Els tinc oberts i encara sento la veu, però ara a un nivell suportable. Ni tan sols cal que em giri per saber que és un senyor que parla com qualsevol altre dels que hi ha al tren. Em noto els ulls amarats de llàgrimes i me'ls eixugo amb el canell. De mica en mica torno a sentir la remor de persones que parlen i el so de l'avanç del tren. M'incorporo al seient i veig la mare, davant meu, que em diu en un to burleta:

–Ei, bon dia!

No li contesto. L'únic que faig és mirar la taula: hi veig el llibre que llegia amb el punt sobre la coberta. Sembla que he dormit una bona estona.